

Agnieszka Urbanska

YETİŞ PaTiŞKO!

"Belki dünyayı değiştiremezsin
ama dünyanı değiştirebilirsin!"

Çizer: Marta Krzywicka

carpe diem!

Canavar Avcısı

Evdekilerin ‘Patişko’ diye seslendiği Patrişya Iskierka, bu sabah gurur ve mutlulukla dolup taşıyor, odasında bir o yana, bir bu yana sevinç içinde koşturup duruyordu.

Çünkü az önce insanlığı, özellikle de ailesini ‘Oburcuk’ adındaki bir canavardan kurtarmayı başarmıştı.

Bu canavar altı yaşındaydı ve dışarıdan bakınca masum görünüyordu. Tombul bir yüzü, iri mavi gözleri ve sarı saçları olan yuvarlacık bir yaratıktı kendisi. Dahası o, Patişko’nun küçük kız kardeşiydi...

Ne yazık ki bu canavar, yemek yemeye bayılırdı. Ne varsa silip süpürüyordu. Özellikle evdeki şekerleme ve çikolatalar bir çırpıda ortadan kayboluyordu.

Patişko'nun 'Oburcuk' adını taktığı ve asıl adı Başa olan bu canavar, bir keresinde doğum günü pastasındaki mumu bile yemeye kalkmıştı.

Annesi fark edip engel oluncaya kadar mumun yarısını mideye indirivermişti. Neyse ki sonrasında herhangi bir sağlık sorunu yaşamamıştı.

Bu sabah da Başa, kahvaltıda üç tost bitirmişti: Biri peynirli, biri salçalı ve biri de sucukluydu. Bir de üstüne sütlü mısır gevreği ile çilekli yoğurt yemiş, ayrıca bir fincan kakao içmeyi de başarmıştı.

Fakat daha ilginç, bu kadar şeyi yedikten yaklaşık birkaç dakika sonra "Ben doymadım, canım hâlâ bir şeyler istiyor" demesiydi.

“Bana çekmiş!” dedi babası gururla, “Bir keresinde, üniversitedeyken arkadaşlarla beraber...” Ama karısının buz gibi bakışları cümleyi bitirmesine engel oldu.

Başa, önce odaya bakındı. Sonra aniden masayı kaplayan dantel örtünün bir köşesini ağzına sokuverdi. Yavaşça çiğnemeye başladı.

Bu esnada, gözlerinde neşeli parıltılar belirmişti.

“Hey!” diye seslendi Patişko sandalyesinden fırlayarak, “Oburcuk, bu dünyada yenmeyecek şeyler de vardır! Mesela masa örtüsü gibi...”

Ancak ablasının sözleri Başa’yı etkilemedi. O hâlâ dantel örtüyü ağzına tıkmaya devam ediyordu. Yanakları gözle görülür şekilde şişmişti.

O an Patişko’nun aklına bir fikir geldi.

“Dün bir yere fındıklı çikolata ve şekerleme saklamıştım. Ama şimdi nerede olduklarını unuttum. Acilen yardıma ihtiyacım var!” diye mırıldandı kendi kendine.

Oburcuk, hemen dikkat kesildi. Ağzındaki dantel parçasını çıkardı ve sevimli bir şekilde gülümsedi. “Ben sana yardım ederim ablacım!” dedi, “Şekerleme bulma konusunda çok iyiyimdir!”

Az sonra ikisi birden evin dört bir yanında çikolata arıyorlardı. Oburcuk, kirli çamaşır sepetine, kuş kafesine ve birkaç çiçek saksısının içine bile baktı.

Ancak ortada çikolata falan yoktu. Çünkü Patişko bu çikolata hikâyesini tamamen uydurmuştu.

Fakat Başa, şekerlemeleri ararken, babasının masasının arkasındaki mini buzdolabında kurutulmuş sosisler, televizyonun altındaki çekmecedeki iki paket cips ve koridordaki dolapta saklı bir kavanoz hardal sosu bulmayı başarmıştı.

Annesi, onun bu keşiflerini görünce babasına döndü ve “Madem yemeklerimi beğenmiyorsun, bunu bana söyleyebilirsin. Böyle kıyı köşeye bir şeyler saklamana gerek yoktu!” diyerek sitem etti.

“Hayatım, yemeklerini beğenmemekle ilgisi yok” diyerek kendini savundu babası, “Sadece şu diyet yemekler... Yani anlarsın, yeşillikler, yağsız peynirler, haşlanmış tavuklar falan... Biraz daha kaloriye ihtiyacım vardı hepsi bu.”

“Kalori ne demek?” diye araya atılıp sordu Oburcuk.

“Yediğimiz gıdaların bize sağladığı enerji miktarıdır” diye açıkladı babası.

Başta, o sırada ablasının ona verdiği elmayı çiğnemekle meşgul olduğu için birkaç dakika sessiz kaldı.

Elma o kadar sulu ve lezzetliydi ki meyve sepetine iştahla bakarken bir süreliğine çikolataları ve şekerlemeleri unutmuştu.

Patişko buna çok sevindi. 'En azından okuldan döndüğümde, masa örtümüzün ve büyü-kannemin çekmeceli sandığındaki şapkanın yenme ihtimalini ortadan kaldırmış oldum' diye düşündü.

Az sonra, evden çıkıp okula yetişmek için merdivenlerden aşağı koşarak inmeye başladı. Bir eliyle hırkasının fermuarını çekerken diğer eliyle de asi kızıl saçlarını yatıştırılmaya çalışıyordu.

Aşağı indiğinde, bahçede alt kat komşuları Stefan Raçka ile karşılaştı. Kendisi çocuklardan hiç hazzetmeyen ve her türlü sestten rahatsız olan birisiydi.

Bebek ağlaması, köpek havlaması, kedi miyavlaması, güvercin gurultusu, hatta serçelerin cıvıltısı bile onu rahatsız ederdi.

Apartmana yeni taşınan komşularının kızıl saçlı kızlarını görünce de yüzünü korkutucu bir şekilde buruşturdu. 'Bu kız kesinlikle başıma bela olacak! Mutlaka merdivenlerde tepinecek, avluda bağırarak, çimleri çiğneyecek... Şu Iskerka Ailesi, neden buraya taşındı ki şimdi!' diye düşündü, yüzünde öfkeli bir ifadeyle.

Patişko, karşısında kaşları öfkeyle çatılmış, alnı kırışmış, saçları diken diken olmuş Bay Stefan Raçka'yı görünce birden irkildi ve 'Aman Yarabbi! Komşumuzun içine de tıpkı kardeşiminki gibi bir canavar mı kaçmış yoksa?' diye geçirdi içinden, 'Canavar Stefanor!'

Bay Raka, ona doğru bir adım attı. O an Patiřko, hemen kaçmayı dūřındı ama gururu buna engel oldu.

“Oburcuk ile başa ıktıysam Stefanor’u bir şekilde evcilleştirebilirim” diye mırıldandı kendi kendine.

Bay Raka, homurdanarak ona şöyle dedi: “Bak, şimdiden şöylüyorum: Sakın bir numara çevirmeye kalkma! Ben yaşlı bir adamım ve huzura ihtiyacım var. Merdivenlerde tepişmek, çığlık atmak, çimleri ezmek kesinlikle yasak! Anlaşıldı mı?”

Patiřko, komşusuna baktı ve ‘Herhalde bugün yatağın sol tarafından kalktı!’ diye dūřındı.

Stefan Raka, Patiřko’nun kafasından hangi dūřüncelerin geçtiđini elbette bilmiyordu. Kařlarını daha da çatarak “Hadi bakalım, řimdi dođru okula! Marř, marř!” diye seslendi.

Patişko, dönüp gidecekti ama tam o anda gözüne yerdeki turuncu renkli şey ilişti. Yarıyı yere gömölü, şişe kapağına benzeyen bir cam parçası...

Onu yerden aldı, silkeleyip temizledi ve gözüne yaklaştırdı. Sonra da etrafı onunla seyretmeye başladı.

Birkaç saniye sonra içtenlikle gülümsedi. Çünkü dünya, camın arkasından tamamen farklı görünüyordu.

Herhalde bugün yatağın sol tarafından kalktı...
Acaba karısı, sabahleyin kahvaltısını
hazırlarken tostunu mu yaktı?
Belki de arabasının tekeri patlamıştır...

En önemlisi de karşında duran korkunç Stefanor ortadan kaybolmuş, yerine sadece kötü bir sabah geçirdiği için mutsuz olan ve bu yüzden bağırıp çağırın yaşlı komşu Bay Stefan Raçka gelmişti.

“Ver o camı bana hemen küçük hanım! Bir yerini keseceksin! Siz çocuklar her şeyi kurcalamak zorunda mısınız?”

Bay Raçka, cam parçasını Patişko'nun elinden alıp o da aynı refleksle hemen gözüne yaklaştırdı.

Avluya doğru baktığında ona da her şey daha farklı göründü. Daha parlak, daha güzel ve daha neşeli...

Turuncu camla etrafa bakmayı sürdürürken tam o sırada, karısının elinde alışveriş torbasıyla merdivenlerden indiğini gördü.

İçinden 'Ne kadar da şanslı bir adamım! Çok hoş bir karım var' diye geçirdi ve Patişko'yu falan unutup hemen karısının yanına koştu. Torbayı alıp elinden tuttu ve birlikte markete doğru yürümeye başladılar.

Bunun üzerine, Bayan Raçka o kadar güzel ve ışıltılı bir şekilde gülümsedi ki biraz ötede duran Patişko'nun kalbi ısındı. Neşeyle okula doğru koşmaya başladı.

O an öyle hafif hissediyordu ki sanki omuzlarında görünmez kanatlar vardı ve kaldırımında yürümüyor âdeta havada süzülüyor gibiydi.